

Elara

– Elara, jau pasiruošei?! – kitame kambaryje sušuko motina.

– Taip, beveik, – baigiau pinti plaukus ir dar kartą pasitaisiau brangią suknelę.

Nebuvau pratusi vilkėti tokių drabužių. Taip pat nebuvau pratusi būti švari. Dažniausiai dėvėdavau kelnės ir palaidinę arba paprastą lininę suknelę, nors ši jau visai nudrengta ir dėmėta, nebeišsiplauna, kad ir kaip trintum. Mano plaukai nuolat būdavo susitaršę ir dienai bėgant nesivargindavau jų pinti iš naujo.

– Atrodai... – įėjusi į kambarį motina pritrūko žodžių.

– Nepanaši į save, žinau.

– Nuostabiai, – pabaigė savo sakinį ji. Motina nedažnai mane pagirdavo, bet žinojau, kad linki tik gero. – Net neabejoju, jog puikiai ten pritapsi, – susigraudino.

– Juk žinai, kad karaliaus gimtadienyje aš nedalyvausiu.

Šiandien, kaip ir kiekvienais metais, pilyje vyko didžiulė puota – karaliaus gimtadienio šventė. Tai vienintelė diena, kai galima patekti į pilį ar apskritai išvysti kilmingąją šeimą. Keista, bet jie buvo labai užsidarę ir retai matomi, todėl kaimiečiai prisigalvodavo įvairiausių istorijų: neva pilyje yra magijos ir ten pakliuvus gali prastai baigtis. Kitos merginos kalbėdavo, kad princas turi įvairiausių gebėjimų, net lovoje. Apie tai kalbėdamos jaunos merginos kikendavo, o jų skruostai išrausdavo. Kalbos apie princą būdavo didžiausia kaimo švenčių tema.

– Aš tavęs pasiilgsiu, – staiga pasakė motina ir priėjusi stipriai mane apkabino.

Per nuolatinčius darbus, kurių kiekvieną dieną, regis, vis daugėjo, nelikdavo laiko tokioms subtilybėms. Mane retai apkabindavo, nes paprasčiausiai nebuvo kada. Kartais galvą užplūsdavo slogios mintys – galbūt tėvai manęs nemyli, bet jas greitai nugindavo visi geri prisiminimai apie tėvą ir motiną. Žinojau, kad jie mane myli. Tiesiog tai parodyti būdavo sunku. Man taip pat.

– Ir aš tavęs pasiilgsiu, – gumulas gerklėje vis didėjo, jaučiau, kad tuoj pravirksiu.

Nenorėjau išvykti. Bijojau šios dienos pastaruosius metus, bet nieko negalėjau pakeisti. Man jau dvidešimt penkeri ir privalėjau vykti į rūmus. Tokie Noroko įstatymai. Kasmet per karaliaus gimtadienį į pilį gyventi ir dirbti privalėdavo atvykti reikiamo amžiaus sulaukę žmonės. Tiesa, iš šeimos reikėdavo išsiųsti tik du vaikus, jei šeima gausi, ir vieną, jei ne. Mūsiškė buvo gausi, tad šiemet keliauti turėjau aš. Pernai išvyko mano vyresnysis brolis Inaras, kurio nuo to laiko nebemačiau. Tikriausiai jį priėmė į kariuomenę. Įdomu, kur mane paskirs. Baisiai nenorėjau į virtuvę, nes nemokėjau gaminti, bet nebuvau tikra, ar norėčiau tapti kambarine ir patarnauti kokiai pilies damai. Vienaip ar kitaip – šiandien mano gyvenimas pasikeis ir aš dar nebuvau tam pasiruošusi.

Tėvas mane išlydėjo iki trobos durų. Mačiau jo akyse besitelkiančias ašaras, bet jis laikėsi vyriškai. Jį verkiantį mačiau tik vieną kartą, kai prieš daugelį metų mirė jo mama, mano močiutė. Dar iki šiol prisimenu jo skruostais riedančias ašaras. Nepajėgčiau iškęsti skausmo, jei pamatyčiau jį verkiantį. Motina nuo pat ryto graudinosi ir dabar stovėjo prie vartelių braukdama vis drėkstančius skruostus, sesuo Tena ir jauniausias brolis Jodis taip pat stovėjo prie tėvo. Svarsčiau, ar matau juos paskutinį kartą, ir tokios mintys kaip reikiant apkartino mano ir taip slogią nuotaiką.

Paskutinį kartą pažiūrėjau į trobelę, kurioje gyvenau dvidešimt penkerius metus, į jos apkerpėjusį stogą, langą, įskilusį jau gal dešimt metų, ir į medines duris, kreivas ir išsikraipiusias nuo didelio šalčio žiemą ir nepakeliamo karščio vasarą. Tėvas vis žadėjo jas pakeisti, kaip ir visa kita, ką reikėjo pataisyti, bet prie to taip ir nepriėjo. Kasdieniai darbai vijo vienas kitą, svarbiau buvo pasiruošti maisto žiemai nei pataisyti išklypusias duris.

Karieta jau laukė. Ji nebuvo puošni, labiau priminė paprastą vežimą nei tikrą karietą, kurios nebuvau net mačiusi, ką jau kalbėti apie važiavimą. Didelis vežimas su stogeliu. Jame buvo prikauta įvairių daržovių ir salotų, kurias augindavom anksti pavasarį. Vaisių nebuvo, nes jų sezonas dar neprasidėjęs.

Atsisėdau vežimo gale ir tabalavau kojomis, kai išriedėjome iš mūsų kiemo – taip puikiai pažįstamos vietos.

Mano šeima mojavo man iki pat paskutinio posūkio, kol dar buvo galima juos matyti. Vežimui galiausiai pasukus už tankių medžių, nuleidau ranką ir nusišluosčiau nejučia sudrėkusius skruostus. Man buvo skaudu.

Kelias iki pilies tolimes, siauras ir duobėtas. Ne kartą vos neiškritau iš vežimo ir neįvirtau į šalia kelio telkšančias balas. Jau įsivaizdavau, kaip būčiau atrodžiusi, jei savo nuostabiai gražią suknelę būčiau „papuošusi“ purvo ir žvyro raštais. Tikriausiai net rūmų tarnaitės būtų užsijuokusios.

Abipus kelio augo dideli beržai, kurių šakos glostė pakelės balas, o už jų matėsi gėlėtos pievos, stebinančios spalvų įvairove. Dar toliau, horizonte, plytėjo smailūs kalnai ir, slėpdamiesi vienas už kito, kilo vis aukštyr ir aukštyr, kol kai kurių viršūnės pranyko debesyse. Šiuo keliu niekada nesu nuvažiavusi taip toli. Dažniausiai juo eidavau iki vieno ar kito ūkininko, kartais iki turgaus, bet niekada taip toli.

Nuobodžią ir ilgą kelionę praskaidrino tolumoje ryškėjanti pilis. Iš pradžių ji atrodė maža, kur kas mažesnė už mūsų trobelę, bet kuo labiau artėjome, tuo labiau ji augo, kol galiausiai mačiau kiekvieną jos langą ir bokštą ir jos didybei nebuvo galo.

Didinga, ant kalno stovinti pilis atrodė kaip iš pasakojimų traukta vieta. Negalėjau patikėti, kad matau ją iš taip arti. Tamsiai žali bokštų stogai siekė debesis ir badė dangų, o arkos tokios didžiulės, kad pasijutau itin maža. Visur skraidė paukščiai, o stiprus vėjas plazdeno žalias vėliavas bokštų viršūnėse. Negalėjau patikėti, kad tokį didžiulį namą pastatė žmonės. Vien pilis

užėmė didesnę plotą nei visas mano kaimas.

Prie pilies vartų būriavosi žmonės. Visi buvo pasipuošę ir aš staiga pasijutau tokia pažeidžiama, tarsi būčiau nuoga. Mano suknelė prabangi, bet tikrai ne tokia įspūdinga kaip čia susirinkusių moterų. Vienų suknelės išpuoštos plunksnomis, kitų – auksu, kurio nebuvo mačiusi, tik girdėjusi iš motinos pasakojimų, trečių – žėrinčiais brangakmeniais. Merginų šukuosenos nepriekaištingai sušukuotos, o veidai ištepti makiažu. Aš savąjį pasidailinau tik akių šešėliais, kuriuos motina jau daug metų gaminosi pati. Anksčiau, kai laikai buvo kitokie, motina juos pirkdavo iš pirklio, atkeliaujančio į kaimą. Pamenu, kaip džiūgaudavo gavusi mėlynų ar rudų dažų ir visą savaitę jais dažydavosi, kol atsidžiaugdavo, o vėliau pradėdavo taupyti. Tačiau kai laikai tapo sunkesni, motina išmoko pati gamintis veido dažus iš laukuose augančių gėlių ar kai kurių daržovių nuoviro. Būtent tais namų gamybos dažais aš ir buvau pasidažiusi. Vis galvojau, iš kokios daržovės pagaminti dažai dabar puošia mano akių vokus. Burokėlio? O gal svogūno?

Vežikas atvežė mane iki ilgo tilto galo, vedančio prie pilies vartų, ir apsisukęs nuvažiavo atgal, nespėjęs pratarsti man nė žodžio. Motina jam buvo sumokėjusi už mano kelionę, tad nebuvo reikalo šnekučiuotis. Džiaugiausi, kad jis laikėsi žodžio ir mane atgabeno ten, kur ir buvo tartasi. Ne kartą girdėjau pasakojimų apie nesąžiningus pirklius. Jau įsivaizdavau, kaip savo ilgą, žemę siekiančią suknelę klampoju balotu keliu.

Apsidairiau aplinkui ir pajutau didžiulį norą apsisukti ir bėgti paskui vežimą, kad tik mane parvežtų atgal namo. Žinojau, kad taip negalima – nusižengčiau įstatymams, taip pat ir bausmę gaučiau – nežinia, ką tektų iškentėti. Tad sukaupusi visą drąsą patraukiau akmenimis išklotu tiltu pilies link.

Akmenys buvo dideli ir nelygūs. Ne kartą nikstelėjau koją. Gerai, kad stipriau nesusižalojau.

Minia besispraudžiančių prie vartų ir norinčių kuo greičiau pakliūti į pilį žmonių skleidė didžiulį šurmulį. Virš galvų tvenkėsi tamsūs debesys ir pati jau norėjau lipti po stogu. Tarp tokios gausybės žmonių pasijutau lyg būčiau atvažiavusi į turgų, nors kartais ir ten būdavo tyliau.

Vis nesupratau, kodėl niekas neįleidžia į vidų: jų – švęsti, o manęs – dirbti. Priekyje manęs dvi moterys taip pat nerimavo:

– Kaip manai, ar šiandien jis išsirinks? – paklausė mergina su didžiule skrybėle ant galvos. Jos plaukai buvo įmantriai supinti ir paslėpti po didžiule kepure. Svarsčiau, ar galėčiau po ją pasislėpti, jei lietus užklyptų anksčiau, nei pranašauja dangus.

– Turi išsirinkti. Juk ne veltui keliavau tokį kelią, – atsakė šalia stovinti moteris. Nenučiuokiau, apie ką jos kalba. Kas ką turi išsirinkti?

Supratusi, kad greitai vidun nepateksiu, atsitraukiau ir atsirėmiau į tilto turėklą. Stebėti visus stovint šiek tiek atokiau buvo ne tik įdomu, bet ir tikra palaima. Mano galva galėjo šiek tiek prasivėdinti.

Pilis iš tiesų atrodė didingai. Mama pasakojo man apie ją, nes kadaise čia yra buvusi, bet įsivaizdavau ją dešimt kartų mažesnę. Vien vartai buvo didesni už mūsų kaimo bažnytelę, suręstą iš jaunų pušų rąstų, kurioje jau ilgą laiką nesilankiau. Niekas joje nesilankė. Ten vykdavo tik kaimo vestuvės, o jų pastaraisiais metais buvo labai mažai. Pamenu, kai būdama jaunesnė svajodavau apie vestuves. Atrodė, kad visas mano gyvenimas vien tik ir sukosi apie tai, kaip susirasiu vyrą ir pradėsiu kurti savo šeimą. Kaip statysime savo namus ir auginsime vaikus. Bet laikui bėgant pamačiau, koks gyvenimas kaime yra iš tikrųjų. Mūsų kaimas buvo mažas, o kitas – labai toli, tad naujų veidų pamatydavome retai. O tai reiškė, kad jaunikio turėsiu ieškoti aplinkiniuose namuose. Nieko gero tai nežadėjo. Mano kaime laisvų, tinkamų vyrų nebuvo. Jaunesnio nenorėjau, o vyresni jau turėjo savo antrąsias puses. Geriausia, ko galėjau tikėtis, tai išvaizdaus pirklio, bet tokių pas mus neatkeliavdavo. Visi būdavo tinkantys man į tėvus. Tad laikui bėgant pamiršau šią kadaise mane užvaldžiusią svajonę. Nors giliai viduje tikėjausi, kad vis vien kada nors išsipildys.

Jau pradėjusį įkyrėti triukšmą nutraukė šaižus trimitas. Kilstelėjusi galvą vartuose pamačiau ištaigingai pasipuošusį vyrą, o už jo dar kelis šarvuotus milžinus. Jie buvo už mane aukštesni visa galva, o gal net ir dviem.

– Tos, kurios yra jaunesnės nei trisdešimties, ateikite pas mane! – sušuko.

Kelios merginos prasibrovė į priekį. Jų aukštos skrybėlės skrodė žmonių minią, iš toli galėjai matyti, kur jos eina. Pasekiau joms iš paskos. Tikriausiai dabar tas metas, kai mus, būsimas darbininkes, atskirs nuo aukštuomenės ir nuves į būsimas darbo vietas. Jaučiausi kiek geriau, kad nebuvau pernelyg išsipusčiusi.

– Paskui mane, – pasakė vyras ir, mums įėjus pro didžiulius vartus, juos užvėrė. Jis įdėmiai nužvelgė kiekvieną merginą ir kiek ilgiau užtruko gręždamas mane žvilgsniu. Galbūt buvau per prastai apsirengusi net ir tarnaitės darbui? – Tikriausiai tiksi, – sumurmėjo panosėje ir mostelėjo mums sekti iš paskos. Kiek susigėdusi padariau kaip liepta.

Aš ir dar septynios merginos nusekėme iš paskos dairydamosi aplinkui. Buvo šiek tiek keista, nes visos jos itin pasipuošusios. Galbūt jų suknelėms buvo išleistos kelerių metų santaupos, kad tik merginos atrodytų gražiai ir nepriekaištingai. O galbūt nuo šios prievolės neapsaugo net kilmingas titulas, todėl čia susirinko ir didikų dukros?

Mus vedė pro didžiulį koridorių su smailiomis arkomis abiejuose šonuose, pro kurias matėsi milžiniškas pilies kiemas ir sodas. Plytelėmis grįstas koridorius kur kas draugiškesnis kojoms nei tiltas ir eiti buvo nepalyginamai lengviau. Nors ir buvo diena, ant žemės sustatyti pleškantys deglai ir ant sienų sukabintos žvakės jaučiau apšvietė koridorių. Mačiau netgi kelis paveikslus ir išsiuvinėtas drobes, jų kiekvienas dygsnis buvo tobulas.

Kuo toliau koridoriumiėjome, tuo labiau traukėsi baimė, liko tik susižavėjimas ir nuostaba. Gal čia bus ne taip ir blogai? Daug geriau nei kaime, kuriame artėjo pats darbymetis ir kiekviena diena buvo tarsi kova už išlikimą. Norėjau apsimesti, kad esame bent nors kiek

pasiturintys, bet beveik sulūžusi lova ir audros kiaurai pučiama trobelė bylojo ką kita. Čia bent jau turėsiu tvirtą stogą virš galvos. Taip save įtikinėjau.

Merginos kalbėjosi ir šnabždėjosi tarpusavyje lyg būtų geriausios draugės nuo mažens, o aš jaučiausi kaip prašalaitė, taip ir neįstengusi susirasti nė vienos draugės. Norėjau pakalbinti tas dvi merginas, kurių pokalbį nugirdau kiek anksčiau, bet jos jau buvo susibičiuliavusios su kitomis ir ėjo priekyje manęs. Nenorėjau pasirodyti beviltiška, tad tylėjau ir dairiausi.

– Kur traukiate, merginos? – paklausė po arka sėdintis vyras. Jo balsas buvo žemas ir intriguojantis. Veidas apsuptas tamsos ir keistai mįslingas. Merginos, vos tik jį išvydusios, pradėjo šnabždėti tarpusavyje.

– Pas karalių, kur daugiau, – atsakė mūsų vedlys nė kiek nesulėtinęs žingsnio.

– Galėčiau keletą priglauti, – šyptelėjo puse lūpų, palinkęs į priekį. – Kad ir šitą, – jis kilstelėjo smakrą mano pusėn ir aš mikliai nusisukau.

– Gal geriau eik į menę, tėvas vėl pyks, – pasakė vedlys ir mostelėjo mums, kad neatsiliktume, nes kelios merginos jau spėjo kažkur nuklysti.

Svarsčiau, apie ką jos šnabždasi. Galvoje prabėgo kaimo merginų paskalos apie rūmuose gyvenančius vyrus, princą. Jos greičiausiai mirtų iš pavydo, jei žinotų, kad sutikau kilmingą vaikina. Tamsiaplaukis vyras liko sėdėti po arka, pasirėmęs ant turėklo ir nežymiai palinkęs į priekį. Atsigrėžiau žengdama pro dar vienas duris, o jis žiūrėjo tiesiai mano pusėn. Nugara nubėgo šurpas. Nusisukusi įžengiau į didžiulį kambarį.

Kambarys buvo labai erdvus, papuoštas tamsiai žaliomis, grindis siekiančiomis sunkiomis užuolaidomis ir aukštai sukabintomis vėliavomis, sienos išraižytos visokiais raštais ir nukabinėtos įvairiais meno dirbiniais. Kambario viduriu iki pat kitų durų driekėsi tamsiai žalias kilimas su aukso spalvos kraštais. Svarsčiau, ar tos durys šiandien pagaliau baigsis.

Netrukus sunkios durys atsivėrė ir pro jas įžengė vyras. Aukštas, šviesių plaukų, gerokai pražilęs. Akys didelės ir rūsčios, barzda dengė pusę veido. Jo sunkus apsiaustas puikiai derėjo prie kambario spalvų, o karūna tokia didelė, kad negalėjai apsirikti, kas jis toks. Šalia jo žengė rimta, neapsakomo grožio moteris. Kiek žemesnė už jį, tamsių, beveik juodų plaukų. Akys didelės, bet tyrinėjančios ir nepatiklios. Jos suknelė iš tokių pat spalvų ir audinių kaip ir karaliaus drabužiai. Visos merginos nusilenkė, priklaupdamos viena koja, ir aš pasekiau iš paskos. Pirmą kartą dariau tokį judesį, tad neabejojau, kad tai atrodė juokingai.

– Tik tiek? – karalius paklausė žemu, garsiu balsu.

– Manau, princas tikrai išsirinks, – pasakė mus atvedęs vyras. Nesupratau, kodėl jis taip drąsiai kalba su karaliumi. Ir ką reiškia „princas išsirinks“? Ar reikės jam patarnauti? Ne, ne, ne, jei reikės patarnauti, tuomet noriu būti moters kambarinė. Tikrai nenorėjau matyti jo nuogo kūno ar įvairiausių ištvirkavimų jo kambaryje.

– Ar jos jau čia? – pro duris įėjo aukštas, žavus, baltaplaukis, plačiapetis vyras. Nedaug vyresnis už mane. Jis nebuvo apsirengęs taip puošniai kaip karalius su karaliene. Dėvėjo

odines kelnes ir baltą palaidinę, kuri prie kaklo buvo atrišta ir atidengė dalį krūtinės. Jis atrodė susirūpinęs, o gal net piktas – jam ant kaktos buvo iššokusi gysla.

– Aidanai, sūnau, – karaliaus balsas šiek tiek suminkštėjo. Bet jauno vyro veido tai nesuslėpino.

– Čia princas, – tyliai suspigo šalia manęs stovinti mergina ir pradėjo trypti vietoje, lyg ką tik būtų gavusi naujus prabangius batelius.

– Tiesiog greičiau užbaikim visa tai, – princas atsistojo prieš merginas ir pradėjo lėtai žingsniuoti nuo vienos prie kitos, kiekvieną įvertindamas nuo galvos iki kojų. Tikriausiai labai svarbu, kokios išvaizdos mergina klos lovą ir užkurs židinį.

Visos merginos išsitiesė kaip arfos stygos, šypsojosi ir kikenė. Atrodė, kad aš viena nenoriu čia būti ir suprantu, koks gyvenimas nuo šiol manęs laukia.

Tyliame kambaryje sugirgždėjo sunkios durys ir pro jas įėjo anksčiau matytas tamsiaplaukis. Jam ant veido lengvai krito kelios tamsių plaukų sruogos. Ir dabar, šviesoje, virš antakio ir po akimi matėsi randas, panašus į strėlės smailę. Vyras išlėto praėjo pro mus ir vėl akimirka žvilgtelėjo į mane. Kūnu nubėgo šiurpas – kaip ir aną kartą.

Galiausiai, apžiūrėjęs visas merginas, princas priėjo prie manęs. Jo mėlynos akys buvo gilios, beveik blizgančios. Dar nebuvo mačiusi tokių ryškių akių. Jis žengė žingsnį arčiau, o mano širdis pradėjo daužytis taip smarkiai, jog, galvojau, iššoks iš krūtinės. Jis iš tiesų buvo gražus. Balti plaukai iki pečių, sušukuoti atgal, o priekyje dvi sruogos, įrėminančios jo veidą, platus žandikaulis ir tirpdanti šypsena. Sugavęs mano auksinių plaukų sruogą ėmė sukti ją tarp pirštų. Nė vienos čia buvusios merginos jis nelietė, tad visos pasvirusios į šoną žiūrėjo į mane, lyg būčiau padariusi ką nors negero.

– Labas, – sušnabždėjo kimiu, paslaptingu balsu.

– L-labas, – atsakiau ir pati nepažinau savo balso. Drebančias ir užkimęs, lyg visą amžinybę būčiau tylėjusi.

– Kuo tu vardu? – jis vis dar suko ant piršto plaukų sruogą.

– Elara, – atsakiau kiek panašesniu į savo balsu.

– Aš Aidanas, – šyptelėjo ir pirštu vos juntamai prilietė mano smakrą. Skruostai akimirksniu užkaito.

Princas daugiau nieko man nepasakė, tik apsisuko ir nuėjęs prie karaliaus kažką sukuždėjo taip tyliai, kad girdėjo tik jis. Tamsiaplaukis vyras su randu dar kartą nužvelgė visas merginas ir išėjo iš kambario. Paskui jį patraukė ir princas.

Mano širdis bandė prisiminti savo įprastą ritmą, bet sekėsi sunkiai.

Karalius mostelėjo ranka, kilstelėjo smakrą mano pusėn ir mus atvedęs vyras išlydėjo visas čia buvusias merginas, išskyrus mane. Jaučiau krūtinėje kylančią paniką. Ar tai rodo, kad jis išsirinko mane? Nežinojau, ar mano žodis ką nors reiškia, bet norėjau paprašyti kitos darbo vietos.

Jaučiau, kaip minkštėja keliai. Man žūtbūt reikėjo prisėsti, bet nebuvo tikra, ar galiu tai daryti. Nenorėjau patarnauti vyrui, ypač princui. Juk jei ką nors padarysiu ne taip, karalius akimirksniu tai sužinos ir manęs lauks nemalonumai.

Karalienė taip pat pasišalino iš kambario, likome tik aš ir įtakingiausias vyras karalystėje, kurio išvaizda dabar itin baugino.

– Nagi, eime, – pasakė taip garsiai, kad sudundėjo visas kambarys, ir mostelėjo didelių durų sau už nugaros link.

Kojos pačios pradėjo mane nešti ten, kur liepta. Atrodė, baimei nebeliko vietos.

– Kas čia vyksta? – paklausiau sukaupusi drąsą. Norėjau pagaliau išsiaiškinti.

– Nežinai, kas vyksta? – stabtelėjo jis ir žvilgtelėjo mano pusėn. – Gal ir gerai, jei nesi viena tų pakvaišusių merginų, norinčių ištekti už mano sūnaus.

– Ištekti? – išlemenau. Staiga mano keliai tapo minkšti, o galva lyg pakišta po dideliu puodu. Vienas žodis, ir mano pasaulis apsvirtė.

– Na taip. Jis jau seniai renkasi nuotaką ir niekaip neišsirenka. Šiandien paskutinė diena, kada jis pats gali išsirinkti, – visiškai ramiai ir kur kas tylėniu balsu pasakė karalius.

– Nuotaką? – jaučiau, kaip ima suktis galva. – Bet aš nesu kilminga, – nužvelgiau savo suknelę. Dabar buvau pasipuošusi ir niekas tikrai nebūtų galėjęs atspėti, kad esu paprasta kaimo mergina. O ir pačiai viskas atrodė labai keista. Juk daug ką galėjau pasakyti karaliui, bet dabar man į galvą šovė tik tai, jog nesu kilminga. Juk galėjau paklausti ko nors apie patį princą ar galų gale pasidomėti, ar čia nėra didžiulė apgaulė ir karalius su sūnumi tik žaidžia su manimi, bet ne...

– Hm... – jis ėmė glostyti savo baigiančią pražilti barzdą. Ji nebuvo trumpa, bet puikiai derėjo prie veido. – Tai šiokia tokia problema. Pakalbėsiu apie tai su taryba, – pasakė taip paprastai, lyg dabar nebūtų kalbama apie mano gyvenimą.

Ištekti? Už princo? Apie tokį jaunikį nė nesapnavau. Apskritai nebesvajojau ištekti. Jau buvau nusiteikusi praleisti savo dienas viena, dirbdama tėvui ir motinai ir išlaikydama šeimą, išleisdama jaunesnę seserį ir brolį į gyvenimą. Paruošdama juos, kol mane išveš dirbti į pilį ir ten toliau tarnauti kilmingiesiems. Būti kambarine arba virėja, arba bet kuo, ką man lieps. Bet nuotaka? Norėjau įsižnybti.

Mums priėjus prie didelių durų, šios atsivėrė ir priešais save išvydau milžinišką kambarį, kuriame knibždėjo žmonių. Grojo lengva, žvali muzika, kai kurie šoko jos ritmu. Kambarys papuoštas ilgomis, sunkiomis užuolaidomis, kaip ir aname kambarielyje, kiekviename kampe degė žvakės, buvo jaukiai šviesu. Stalai nukrauti maistu, kai kurie žmonės vaikščiojo su padėklais rankose, siūlydami vyną ir užkandžius. Pamačius tiek skanumynų pilvas nedrąsiai sugurgė. Tikriausiai nesu ragavusi nieko panašaus į šiuos patiekalus. Net seilės pradėjo kauptis žiūrint į juos.

– Pasilinksink, – pasakė man ir žengė skersai kambarį į kitą jo galą.

Karaliui einant visi prasiskyrė į šoną ir padarė jam kur kas daugiau vietos negu reikia. Visi laikėsi geru atstumu nuo jo. Jis užlipo kelis žingsnius ant pakylės ir atsisėdo į didžiulį sostą. Mostelėjo ranka ir visi vėl užsiėmė savais reikalais, lyg nieko nebuvę.

Likau stovėti vienui viena, beveik prisispaudusi prie durų, bet bent jau džiaugiausi, kad nereikėjo sekti paskui ir atsidurti visų tų žmonių dėmesio centre. Karaliui nuėjus, niekas į mane nebekreipė nė menkiausio dėmesio. Man pakako ir dabartinių naujienų. Dar prieš pusvalandį svarsčiau, kur geriau būtų dirbti – virtuvėje ar patarnauti rūmų damai, o dabar mane jau nori supiršti su princu. Nebuvau tikra, ar džiaugiuosi. Žinoma, princas žavus, tikrai žavus, bet viskas vyksta taip greitai. O gal aš sapnuoju? Bijojau sau įsižnybti ir pabusti besikratančiame vežime, gabenančiame mane pilies link.

Stovėjau atokiai, po didele arka kambario pakraštyje, ir stengiausi neatreipti į save dėmesio. Norėjau viską ramiai apgalvoti, įkvėpti gyno oro, bet nebuvau tikra, ar galiu vaikščioti, kur noriu. Nusiteikiau visą likusį vakarą prastovėti vienoje vietoje, jei tik manęs niekas nekalbina ir leis šiek tiek susigaudyti jausmuose.

Stebėjau čia susirinkusius žmones. Jie visi buvo margi. Raudoni, žali, mėlyni, geltoni, juodi drabužiai išmarginti aukso papuošimais. Jaučiausi siaubingai būdama ne savo vietoje. Norėjau grįžti namo ir persirengti savo nudriskusią lininę suknelę. Dabartinė nebuvo labai patogi.

– Tokia didelė menė, o tu stovi pačiame kampe... – pasakė vyriškas balsas.

Atsisukau – šalia stovėjo anksčiau matytas tamsiaplaukis su randu. Priešingai nei princas, šis nebuvo tokio *kerinčio* grožio. Jo žvilgsnis skvarbus ir, regis, viską matantis. Atrodė, kad jis žino, ką galvoju.

– Man visko kiek per daug, – atsakiau nedrąsiai, vis dar nežinodama, kas jis toks.

– Kaip galėjai nežinoti, jog geidžiamiausias karalystės vyras jau keli mėnesiai ieško žmonos? – suraukė antakius. Mačiau, kad jis kalba sarkastiškai.

– Nežinau... aš ir pilį šiandien pirmą kartą pamačiau, – jaučiausi visiškai kvailai. Gaila, kad nesidomėjau kaimo paskalomis. Jei tik būčiau daugiau laiko leidusi su kaimynų dukromis, galbūt dabar nesijausčiau tokia sutrikusi.

– Oho... – nustebo ir kurį laiką galvojo, ką pasakyti. Vyras apsidairęs palinko arčiau. – Nori pašokti? – paklausė kiek prislopintu balsu, lyg per muziką kas nors galėtų girdėti, ką jis kalba.

– Aš nemanau, kad turėčiau... – nespėjau tinkamai atsakyti, o jis jau vedėsi mane už rankos į menės vidurį.

Visi žmonės aplinkui akimirksniu sužiuro ir prasiskyrę užleido mums vietą. Tamsiaplaukis apsidėjo ranka mano juosmenį, o kita paėmė manąją. Prisitraukė mane arčiau ir ėmė judėti lėtoku muzikos ritmu. Buvau taip arti jo, kad ankstesnė baimė kažkur pasitraukė, nors vis dar jaučiausi keistai. Nesupratau kodėl. Vyras pažvelgęs į mane puse lūpų nusišypsojo.

– Nemoki šokti? – paklausė, kai aš vis trypčiojau ne taip, kaip reikia.

Į mano skruostus plūstelėjo karštis, o akys pradėjo bėgioti po kambarį, nežinodamos, kur derėtų žiūrėti. Dar niekada nesijaučiau tokia nemokša. Jei savo kaime atrodžiau viena iš protingiausių merginų, tai čia neabejotinai buvau kvailiausia ir atrodė, kad tai man parašyta ant kaktos.

– Ne, – atsakiau susigėdusi. Kodėl jis taip dažnai priverčia mane šitaip jaustis?

– Kokia mergina nemoka šokti? – nusijuokė.

– Kaimietė, – atsakiau. Bet aš to nesigėdijau.

– Kaimietė? – paklausė. – O tu nesiliauji manęs stebinusi, – jis dar arčiau mane prisitraukė ir kojas ėmė statyti tik į šonus, kad linguotume į taktą, o ne bandytume šokti, nes tai man akivaizdžiai nepavyko.

– Kodėl tu toks...

– Intriguojantis? – šyptelėjo puse lūpų.

– Supratingas, – atsakiau.

Jis vėl klausiamai suraukė antakius.

– Nesu supratingas. Ilgainiui tai suvoksi, – jo nugarą dar labiau išsitiesė, nors laikysena ir taip buvo nepriekaištinga.

– Norėčiau susigrąžinti savo būsimą nuotaką, – mums už nugaros stovėjo Aidanas. Buvo labai keista girdėti save vadinant nuotaka, juo labiau princui.

– Žinoma, – tamsiaplaukis atsitraukė ir pažiūrėjęs man į akis išnyko minioje.

– Ar jis neįkyrėjo? – Aidano akyse atsispindėjo raibuliuojančios žvakių liepsnelės ir šis vaizdas beveik hipnotizavo.

– Ne, tiesą pasakius, jis labai mandagus, – nusišypsojau.

– Mandagus? – nusijuokė. – Ar mes kalbame apie tą patį žmogų? Mano brolis niekada nebūna mandagus.

– Brolis? – nustebau. Ar šiandien visi, su kuriais man teks bendrauti, bus princai ir karaliai?

– Taip, jaunesnysis mano brolis Deimonas, – Aidanas priėjo arčiau ir viena ranka švelniai prilietė mano nugarą, o kita suėmė manąją. Visai kitaip nei Deimonas.

– Jis neatrodo jaunas, – tiesą pasakius, jis atrodė vyresnis už Aidaną.

– Na, jis jaunesnis tik metais, tad... – jo veidas staiga tapo nebe toks linksmas, o žvilgsnis nukeliavo kažkur toli.

– Ar jūs nesutariate? – pasmalsavau.

Nežinojau karališkosios šeimos ryšių. Priešingai nei kitos kaimo merginos, aš nesidomėjau paskalomis ir pilies naujienomis, nors daug jų ir nebuvo. Dabar to šiek tiek gailėjausi. Net neabejojau: jei mano vietoje būtų bet kuri mano kaimynė, ji jaustųsi kaip žuvis vandenyje, o aš jaučiausi kaip į sausumą išmestas ungurys. Turėsiu sužinoti visų vardus ir išmokti šokti. Būtinai turiu išmokti šokti.

– Kaip čia pasakius. Ilgainiui suprasi, – brolio žodžius pakartojo Aidanas.

– Ar galiu kai ko paklausti?
– Žinoma, – jo akys vėl susirado mane.
– Kodėl pasirinkai mane? Ten buvo kur kas gražesnių merginų.
– Apie visas jas man teko girdėti, kai kurias ir pažinojau... Nė viena nepaliko įspūdžio, o štai tu, – jis priglaudė ranką prie mano skruosto, – iš karto patraukei mano akį.

Nebežinojau, ką pasakyti. Jo švelnus, žemas balsas mane užbūrė, o tariami žodžiai skambėjo kaip saldus melas.

– Tai ar tekėsi už manęs? – paklausė, kai jo veidas buvo vos per kelis centimetrus nuo mano.

Mano lūpos nesugebėjo nieko atsakyti, tad linktelėjau galvą, prigludau prie jo ir lėtai šokau jo glėbyje, jau svajodama, kaip atrodysiu vilkinti vestuvinę suknelę. Negalėjau patikėti, kad visa tai vyksta su manimi. Kad kadaise užmiršta svajonė išsipildys su kaupu. Niekam nematant gnybtelėjau sau į ranką – nudiegė aštrus skausmas. Bet nepabudau vežime... Vis dar šokau princo glėbyje, svajingai užsimerkusi ir prieš akis regėdama baltos suknelės audinį, besiplaikstantį šokio aikštelėje.

– Argi ne graži porelė? – Aidanui už nugaros stovėjo mergina. Jos juodi plaukai priminė apsiniaukusią naktį, o akys buvo balzganos lyg pelkė.

– Zenija, tikrai ne laikas ir ne vieta, – Aidanas prisitraukė mane arčiau. Jo stiprios rankos tvirtai laikė mane prie savęs.

– Tu teisus. Po vidurnakčio bus laikas, – ji dar akimirką žvilgtelėjo į mane ir apsisukusi pradingo minioje.

– Kas ji tokia? – paklausiau, kai Aidanas pagaliau atsisuko ir paleido mane iš savo globėjiško glėbio.

– Ilga istorija. Papasakosiu kada nors, – jis vėl nusišypsojo, lyg nieko nebūtų nutikę.

– O kas bus po vidurnakčio? – pasmalsavau, prisiminusi merginos žodžius.

– Apie tai irgi papasakosiu. Nori taurės vyno? – Aidanas čiupo dvi taures iš pro šalį einančio jauno vaikinuko, nešino padėklą, ir atkišo vieną man. – Tau šiandien vyno tikrai reikės, – nusišypsojo, o aš apsidžiaugiau, kad pagaliau šiek tiek nuraminsiu įsitempusius nervus.

Turiu pripažinti: kuo toliau, tuo viskas buvo mįslingiau. Nei Aidano brolis, su kuriuo kalbėjausi tik tąkart, kai šokome, nei pats Aidanas nieko per daug nepasakė. Karalius ir jo šeima atrodė įsitempę ir vis žvilgčiojo per petį, dairėsi arba nuolatos dirsčiojo į didžiulį laikrodį ant sienos. Lyg kažko lauktų, arba priešingai. Nuo tokio aplinkinių elgesio pati ėmiau nerimauti. O gal mano galvą jau paveikė vinas?

Laikrodis be paliovos tikėjo ir kartais man atrodė, kad jis garsesnis už muziką. Iki vidurnakčio liko vos kelios minutės, o svečiai jau ėmė skirstytis, mat vakarėlis ir taip užsitęsė.

Muzika liovėsi skambėti, karalius padėjo susirinkusiems ir palinkėjo geros kelionės, tikriausiai kai kurių laukė ilgas kelias namo. Karalius mostelėjo tarnams, kad šie pravertų duris,

ir vos tik šios sugirgždėjo, minia lyg kokia upė pradėjo plaukti pro jas. Visi šnabždėjosi ir dairėsi, lyg čia būtų lankęsi paskutinį kartą ir norėtų viską ilgam įsiminti.

Jaučiausi mažų mažiausiai keistai, žinodama, kad man išeiti nereikia. Kad turiu pasilikti čia. Dar keisčiau jaučiausi, kad mano pašonėje stovi kerintis vyras ir nė akimirksnio nepaleidžia manęs iš akių. Net jei jis ir nueidavo su kuo nors pasikalbėti, vis žvilgčiodavo mano pusėn ir pagavęs mano žvilgsnį nusišypsodavo, o man užkaisdavo skruostai.

Galiausiai menėje liko tik Aidanas, jo tėvai, brolis ir aš. O laikrodis pradėjo mušti dvylika. Visa menė gaudė nuo skambių laikrodžio dūžių, galėjau pajusti, kad visi atsipalaidavo ir visą vakarą juos persekiojusi įtampa išblėso.

Laikrodis nutilo.

– Eime, Elara, – Aidanas čiupo mane už alkūnės ir vedėsi iš menės.

– Nagi, nagi, kur taip skubat? – prabilo tamsiaplaukė mergina, kurios prieš akimirką menėje nebuvo.

Jos skvarbus žvilgsnis skrodė mane kiaurai. Kūną pradėjo mausti nenumaldomas skausmas, o ausyse spengti. Sukniubusi ant žemės susiėmiau rankomis galvą, lyg tai padėtų sumažinti skausmą.

– Elara? – Aidanas nepuolė prie manęs, o akimirksniu atsidūrė šalia tamsiaplaukės ir suėmęs ją už pečių nusuko į priešingą nuo manęs pusę. Skausmas akimirksniu dingo, o mergina beviltiškai bandė išsivaduoti iš ją laikančių rankų. Nejau ji tokia silpna? Aidanas net nejudėjo ją laikydamas, kol ši muistėsi kaip pagautas laukinis žvėris. – Tau viskas gerai? – paklausė manęs, vis dar laikydamas merginą.

– Taip, – atsakiau nedrąsiai, bijodama, kad nepaaiškinamas skausmas gali grįžti.

– Paleisk mane, – sušnypštė Zenija ir visaip stengėsi išsivaduoti, bet tvirtas Aidano glėbys buvo nepajudinamas.

– Dar kartą taip padarysi – tai bus paskutinė tavo diena pilyje. Supratai? – Aidanas ją paleido. Jis neatrodė piktas, bet balsas skambėjo labai įtikinamai. Mergina žvilgtelėjo į jį, tuomet į mane ir nieko nesakiusi išėjo.

– Norėjau padėti, bet tu puikiai tvarkeisi ir pats, – man už nugaros, atsirėmęs į koloną, stovėjo Deimonas. Jis buvo toks ramus, tarsi tokie kivirčiai čia vyktų kiekvieną dieną ir jis visa tai jau būtų matęs.

– Kurgi ne, – tarstelėjo Aidanas ir padėjo man atsistoti.

– Aš galiu ją palydėti į kambarį, – nusišypsojo.

– Atstok, Deimonai, – Aidanas vėl paėmė mane už rankos ir dabar daug spartesniu žingsniu nei anksčiau išvedė iš menės.

– Ar gali man pagaliau paaiškinti, kas čia vyksta? – paklausiau, kai Aidanas pagaliau uždarė kažkokio kambario duris ir likome dviese.

– Tas skausmas, kurį jautei, – pradėjo jis, – tai Zenija jį tau sukėlė.

Aidas atsisėdęs ant netoliese stovinčios lovos ranka pasitaisė plaukus.

– Ką? – nusijuokiau, nors Aidano veidas visai nebuvo linksmas.

– Tai jos gebėjimas.

– Jos gebėjimas? Ką turi omenyje? Ar ji ko nors įpylė į mano gerimą? – galvoje perkračiau visą vakarą, bet neprisiminiau, kad ji būtų prisiartinusi prie manęs arčiau nei dešimt žingsnių.

– Ji tai padarė savo žvilgsniu.

– Aidanai, nesišaipyk iš manęs, – pyktelėjau. Norėjau tikrų atsakymų, o ne išgalvotų nesąmonių.

– Aš tau sakau tiesą, – jis atsistojo ir lėtai priėjo prie manęs. Mano kvėpavimas akimirksniu pakito. – Tu manimi netiki?

Papurčiau galvą. Aidanas šyptelėjo, pasilenkė ir viena ranka pakėlė milžinišką ažuolinę lovą su baldakimu. Žengiau žingsnį atgal, negalėdama patikėti tuo, ką matau. Tą lovą pakelti reikėtų mažiausiai šešių stiprių vyrų.

– Ar tai kokia nors apgaulė? – tariau priėjusi prie lovos. Bandžiau ją pakelti pati, bet lova nejudėjo iš vietos, kad ir kaip stengiausi.

– Ne, – atsakė jis, – toks *mano* gebėjimas – jėga.

– Apie kokius gebėjimus kalbi? – paklausiau sutrikusi ir vis dar negalėdama patikėti, kad ta lova ką tik buvo palubėje ir Aidanas ją pakėlė viena ranka be jokio vargo.

– Kai kurie iš mūsų turi po tam tikrą gebėjimą. Zenija žvilgsniu gali sukelti skausmą, aš turiu jėgą, o tėvas – stulbinamą protą...

– Ar tai kokia nors... magija? – nors ir labai stengiausi suprasti, ką kalba Aidanas, man visa tai atrodė kaip apgaulė. Tik nesupratau, kodėl jis turėtų man meluoti.

– Taip, – atsakė šaltai, – tikėjausi, kad galėsiu tau tai kaip nors subtiliau pranešti, bet, tikriausiai, tinkamo būdo tai papasakoti nėra. O Zenija gerokai persistengė. To neturėjo nutikti, – jis paėmė mane už rankos ir širdis vėl pasileido dunksėti.

– Pripažinsiu – viskas atrodo labai neįtikima. Dar prieš kelias valandas buvau paprasta kaimo mergina, o dabar jaučiuosi lyg sapne. Laikai mane už rankos ir pasakoji apie beprotiškiausius dalykus, kokius girdėjau tik pasakose.

– Žinau, kad visa tai sunku suprasti, todėl per daug tau šiandien ir nepasakosiu. Pasistenk apgalvoti ir suprasti viską, ką šiandien sužinojai. Visgi diena buvo tikrai neeilinė, – Aidanas pasilenkęs prie manęs priglaudė lūpas prie mano skruosto. – Labos nakties ir nepamiršk užsirakinti durų, – šyptelėjo.

Vos Aidanas išėjo, aš padariau kaip liepta. Tikrai nenorėjau Zenijos vizito savo kambaryje, jei visa tai, ką pasakojo Aidanas, pasirodytų tiesa.

Kambarys, į kurį mane atvedė Aidanas, buvo gražus. Lova užklota raudona patalyne ir papuošta raudonu baldakimu, kambario kampe ruseno didelis židinytis, ant sienos kabėjo paveikslas su gražiu kraštovaizdžiu ir visur gausybė žvakių. Blankiai šviesu, jauku ir šilta.

Beveik karšta. Kvepėjo šviežiomis levandomis ir citrina. Priešingame nei židinys kampe į sieną buvo atremtas už mane aukštesnis veidrodis, o šalia jo – stalelis su daug mažesniu veidrodžiu ir krėslu šalia. Ant stalo padėtas blizgantis plaukų šepetys ir daug visokiausių buteliukų. Nenučiuokiau, kam jie skirti. Šalia lovos – didelė tamsi spinta, o joje – galybė suknelių ir batelių. Įsižnybiau sau į ranką, vis dar netikėdama, kad viskas vysta iš tikrųjų.

Nusimetusi savo puošnią suknelę įlipau į vonią, stovinčią tiesiai priešais židinį, pilnut pilnutėlę šilto vandens. Dar niekada nesu maudžiusis tokioje gražioje ir didelėje vonioje. Panirau iki pat kaklo ir mane užplūdo palengvėjimas.

Vonioje gulėjau tol, kol pradėjo vėsti vanduo, o pirštai išbrinko ir susiraukšlėjo. Susisupau į aksominį chalatą ir žvilgtelėjau pro langą. Nesibaigiančios lygumos ir tankūs miškai kaip ant delno. Toli tamsoje mačiau blankias šviesas. Norėjau tikėti, kad tai mano kaimo žiburiai, bet jis kur kas toliau ir iš pilies jo tikrai nematyti. Mėnulis kabėjo toks didelis ir apvalus, kad, regis, galėjau pasiekti jį ranka.

Lova taip pat buvo minkšta, lyg prikimšta debesų. Net pyktelėjau, kad kaime turėjau miegoti ant medinės lovos, kuri tikrai nebuvo patogi, o čia, pilyje, visi turi tokius patogumus.

Palindusi po antklode užsimerkiau iš malonumo. Užsiklojusi ausį žiūrėjau pro langą į lėtai slenkantį mėnulį.

Klaidžiojau siaurais, blausiai apšviestais koridoriais. Ant sienų ruseno žibintai, o juose degančios žvakės raibuliavo kaip vandens paviršius giedrą dieną. Koridoriuose buvo žvarbu, o aš vilkėjau tik naktinius. Ieškojau. Nežinau ko, bet bėgau taip, lyg prieš akis matyčiau savo tikslą. Basomis kojomis jaučiau kiekvieną grindinio plytą, kiekvieną briauną, kai kurios jų aštriai badė jautrią odą, bet tai manęs nesustabdė. Norėjau sustoti ir šiek tiek atgauti kvapą, bet rodėsi, kad tuoj rasiu tai, ko ieškau.

Prieš akis išniro dar vienas koridorius. Platesnis ir atviresnis nei pastarieji. Vienoje pusėje buvo siena, stora, drėgna ir šalta, o kitoje didžiulės arkos, už kurių – nakties tamsa. Tik akies krašteliu žvilgtelėjau į tolį, įsivaizduodama, kad ten, iš tamsos, į mane niekas nežiūri, ir bėgau tolyn.

Bėgti sunku. Kojas skaudėjo vis labiau, o odą žnaibė nakties vėsa. Jaučiau, kaip pradeda trūkti oro, nors naktį jis ypač gaivus. Sustojau. Tik akimirkai, kad atgaučiau kvapą. Žvilgtelėjau į tamsą ir mane apėmė baidė, kad kažkas mane stebi.

Jau ketinau bėgti tolyn, vėl ieškoti, bet koridoriaus gale pamačiau stovintį siluetą. Aukštą ir tamsų. Kojos pačios pradėjo nešti mane arčiau jo. Akimirką sudvejojau, ar nederėtų apsisukti ir grįžti, iš kur atėjau, bet keista trauka vertė eiti artyn šešėlio.

Kuo labiau artinausi, tuo mano kvėpavimas tankėjo. Kojų skausmas dingo ir šalčio nebejaučiau. Norėjau paklausti, kas jis, bet negalėjau ištarti nė žodžio. Vyras ištiesė ranką ir aš nedvejodama ją paėmiau. Nespėjau nė mirktelėti, kaip atsidūriau jo glėbyje. Milžiniška karščio

banga nusirito kūnu ir krūtinė pradėjo kilnotis dukart greičiau. Žinojau, kas jis. Pažinau jo kvapą. Mačiau jo veidą. Pamišau, ko ieškojau, vos supratusi, kad tai jis. Jo ranka apsivijo mano liemenį, o kita švelniai slinko smakru žemyn link kaklo. Jaučiau, kaip atlošiu galvą ir pasiduodu jo rankoms. Karštas ir tankus kvėpavimas kaitino odą ir siuntė šiurpuliukus per visą kūną. Jo lūpos susirado manąsias ir užsimerkusi mėgavausi jo skoniu... Drėgni bučiniai pradėjo leisti kaklu žemyn, kur ką tik deginančius pėdsakus paliko jo ranka... Suvirpėjau nuo jo atodūsio.

- Deimonai... - ištariau vyro vardą, kai jo ranka truktelėjo mano naktinių petnešėlę.